

[Statsministeren]

Maastrichttraktaten indtager en nøgleposition i det aktuelle europæiske samarbejde. De øvrige medlemmer af EF finder, at det nuværende samarbejde, som er beskrevet i Romtraktaten og Den Europæiske Fælles Akt fra 1986, bør videreføres og udbygges med Maastrichttraktaten. Det er naturligvis i sig selv en kendsgerning, som Danmark må forholde sig til, og det sker gennem de synspunkter, der er nedfældet i det nævnte forhandlingsudspil. Fremskridtspartiet har ikke ønsket at tilslutte sig dette udspil, hvilket man naturligvis må tage til efterretning, men samtidig beklage.

Forhandlingsudspillet indeholder en række tanker, som har fået stigende politisk vægt i den europæiske debat gennem de seneste måneder. Jeg kan f.eks. nævne, at der i alle medlemslandene nu er større politisk vilje til at arbejde aktivt for mere åbenhed, nærhed og demokrati i det europæiske samarbejde.

Jeg synes, at det danske forhandlingsudspil er et stærkt udtryk for, hvilken vægt de syv partier lægger på disse nye temaer i den europæiske debat. Det er disse temaer, vi med et populært udtryk kalder fælles gods, og mange af disse temaer – som Fremskridtspartiet vel egentlig også er interesseret i – kan nu blive virkelighed netop på grundlag af Maastrichttraktaten. Det gælder f.eks. nærhedsprincippet, og her må jeg gøre opmærksom på, at nærhedsprincippet ikke omtales i de eksisterende traktater, men er noget helt nyt. Det samme er tilfældet for tanken om en europæisk ombudsmand og et stærkere europæisk samarbejde om indvandring, asyl og visum.

Derfor kan det i og for sig undre, at Fremskridtspartiet har valgt at stå udenfor og i realiteten forfægter et synspunkt om et land alene i verden. Vi andre synes, at tiden er løbet fra dette standpunkt for mange år siden, og en tom demonstrationspolitik fører ikke til noget godt for Danmark i den situation, der er opstået.

Regeringen er af den overbevisning, at det er muligt at finde en løsning sammen med vore EF-partnere på basis af det danske forhandlingsudspil. Regeringen arbejder aktivt på at opnå de øvrige medlemslandes tilslutning til en forhandlingsløsning, som er baseret på vort eget udspil, men regeringen er helt på det rene med, at vi endnu ikke er fremme ved målet. Udenrigsministerens hidtidige drøftelser un-

der rundreisen har imidlertid givet grundlag for den overbevisning, at det er muligt at finde en løsning. Nærmere er det egentlig ikke muligt at komme sagen i øjeblikket, og i øvrigt har jeg den opfattelse, at det kunne være ødelæggende at gå alt for meget i dybden midt i en svær forhandlingsituation og dermed måske ødelægge nogle muligheder for den løsning, som det er i Danmarks interesse at nå frem til.

Forhandlingerne om Danmarks forhold til Maastrichttraktaten følges naturligvis også af gode grunde med den største interesse i vore nordiske broderlande. Jeg fik et meget klart indtryk heraf under de samtaler, jeg førte med mine kolleger under møderne i Århus i sidste uge. I alle de nordiske lande nærer man et ønske om, at der kan findes en forhandlingsløsning for Danmark og de øvrige 11 EF-lande på Edinburghmødet.

Regeringen mener altså, at det er ganske afgørende for Danmark at fremme udviklingen af det nordiske samarbejde, også i en bredere europæisk ramme. En aftale om Danmarks fortsatte deltagelse i EF-samarbejdet er et afgørende bidrag dertil, og dette er efter regeringens opfattelse et meget stærkt argument for, at vi nu sætter alle kræfter ind for at opnå en forhandlingsløsning i forbindelse med Edinburghmødet.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (FP):

Den 2. juni sagde de danske vælgere nej til en EF-union, hvis eneste formål er at skabe et overnationalt og politisk system, som kan styre og regulere de fleste forhold inden for EF, og denne afvisning af Unionen, som den er beskrevet i Maastrichttraktaten, var jo faktisk startskuddet til en omfattende debat i de europæiske lande om det fremtidige europæiske samarbejde.

Det danske nej gav også det resultat, at politikere og medier blev opmærksomme på, at tiden på mange afgørende måder var løbet fra den traditionelle politiske virkemåde. De lovgivende forsamlinger i de enkelte lande kan ikke længere opføre sig som enevældige uden folkets entydige opbakning. Ikke mindst de kommunistiske staters sammenbrud var i meget høj grad baseret på folkets modvilje mod de herskende politiske forhold, og uden dog